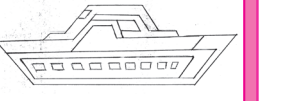

צפנת פענח

הפטרון משבוע שעבר
כאן כתוב: חיבת נח

הפטרון משבוע שעבר:
דרך ארץ
קדמה לתורה

בעיות בהפצת העלון? אנא חייגו: 052-6971199

חונך לנוער

צריך להיזהר שהתינוק או הילד לא ישמע דברים האסורים או דברי נבול וכדומה, על ידי מכשירי רדיו ושאר מכשירים. וכן שלא יראה מראות אסורות, שזה פוגם בנפשו. ובודאי יש להזהר שלא ישמע שירי עגבים, עיין בחגיגה (דף טו): שאלישע בן אבויה יצא לתרבות רעה ולא הגנה עליו תורתו, משום שזמר יוני לא פסק מפיו, וספרי מינין היו נושרין מחיקו עוד לפני שיצא לתרבות רעה, עין שם בפרוש רש"י. ולכן צריך לברר מה שומע התינוק אצל המטפלת וכדומה, ומה רואה שם.

וכן צריך להקפיד שלא יאכל הילד מאכל אסור או דבר בהכשר מפוקפק, אצל קרובים ושכנים וכדומה, ולא יאכל דבר שלא מעשר, ואפלו החלב שהתינוק יונק לא יהא מעורב בו מאכל אסור, עיין בש"ך וט"ז ביורה דעה [סימן פ"א סעיף ז'] גבי מניקת שאכלה דבר אסור במקום פקוח נפש, דאף שמוותר לה לאכול, לא תניק באותו זמן, משום שהחלב מטמא את לבו ומוליד לו טבע רע, וזה מזיק לו גם בזקנותו.

אמנם במאכל המותר ובזמן האסור, כגון צריך לאכל ולשתות לפני קדוש או הבדלה, מותר ליתן לילד ואפלו עד גיל בר מצוה, ואין לצערו, וכמו שכתב ה"מגן אברהם" בסיומן רס"ט ס"ק א' בשם הר"ן והרשב"א, שאף שהקטן הגיע לחינוך וחייב בקדוש, מותר להאכילו בידיים לפני הקדוש, שכל דבר שהוא לקיום הילד, כגון: אכילה ושתייה לא גזרו בו חכמים, שהרי אפילו ביום הכפורים מצוה להאכילו ואין מחנכין אותו אפילו לשעות. וכן מותר ליתן לילד חלב או גבינה אחר שאכל בשר, כשצריך זאת לצורך קיומו, אף שהגיע לחינוך, כגון: שטעם קצת בשר עוף או בשר בהמה, ואינו רוצה לאכל יותר, ועדין הוא רעב, ואינו מוכן לאכל כי אם פת עם גבינה וכדומה, בזה לא שייך חינוך כיוון שהוא לקיום הילד. וכן מותר ליתן לתינוק בקבוק חלב אחר שאכל תבשיל בשרי, אם על ידי זה הוא יטעם או ירדם, אבל אין ליתן לו ממתק חלבי אחר שאכל בשר, כיון שאין זה לצורך קיומו.

גלו את המשפט המסתתר בתמונה
משפט מוכר המכיל 5 מילים לפי סדר המספרים
1 | | | | |
2 | כ | | | |
3 | | | | |
4 | | | | |

רשות הרבים

Table with 4 columns: התבלין וצורת השיווק, קדושה בשוק בתשע"ה החל מ:, איסור ספיחין (חוב בשוק) בתשע"ה מ: (ברב שנתו אין איסור), גמר קדושת שביעית או איסור ספיחין תשע"ז. Rows list various spices like Turmeric, Mustard, etc.

תבלינים חלק ב' שבוע הבא

די אן איי - הדי אן אי - החומצה הדאוקסיריבונוקלאית הדי. אן. אי. הוא שרשרת כימיקלים הנמצאים בכל תאי החיים. הדי. אן. אי. מכיל תרשים מדוייק של כל פרט פסיי בגוף: טביעת אצבעות של הידיים ושל הרגליים, צבע העור, השער והעניינים, גודלו של הלב, ופרטים נוספים רבים מיני ספור. מולקולת הדי. אן. אי. בנויה כסולם מפותל. בתוך כל תא מתאי הגוף מצויים בערך שישה מיליארד שלבים של ה-די. אן. אי.

אלף בינה
ארגון חסד והפצת יהדות

שבת פרשת: "לך לך"

כניסת השבת: 17:27

יציאת השבת: 18:33

ר"ת: 19:08

איזוהו עצב. אני בטוח שרבים אומרים: "איזה בחור מתוסבך, כולה חליפה". אולי הם צודקים, אבל לכל אחד ישנו השיגעון שלו, ולי היה שיגעון ללבוש חליפה של "הביוקר". אני חייב לציין שאני לא מהבחורים שמתעניינים כל הזמן בחיצוניות או נכנעים לסיפוקים מידיים, אבל יש לי חולשה לאסתטיקה ולא הלכתי איתה רחוק. היה לי רק חלום אחד: להיות חתן מהודר ונאה, כמו שכתוב: "והוא אחרון לפני החתונה רכשתי חליפה, אמנם יפה, אבל סטנדרטית לחלוטין, מאלה שנהגתי ללבוש בתור בחור. כאב לי שאחרי כל ההכרות, במציאות אלבש חליפה כמו זו שיש לכל חתן. וכאן אני מגיע לקטע שאני מתבייש בו. יום לפני החתונה חזרתי לחתונה, אמרתי למוכר שאני מאד מתלבט בקשר לחליפה ושאשתי רוצה לראות אותה עלי אמרתי לו: "אתן לך צ'ק ביטחון, ומקסימום אחזיר לך את החליפה תוך יום-יומיים". המוכר החביב הסכים מיד. הוא אפילו לא התעקש על צ'ק ביטחון, רק ביקש לרשום את הפרטים, ארז את החליפה ונתן לי. הלכתי משם. אני יודע מה עבר לי בראש.

המצאתי לעצמי שמכיוון שאני מחזיר את החליפה, זה לא נחשב ממש גזל. זכרתי שבילדותי סיפר לי חבר, שהם רכשו בגדים יפים, ערכו סט צילומים ולאחר מכן החזירו באמתלה כלשהי. אז זה נראה לי משהו מצחיק ושובב, מאז הבנתי שיש בזה גם עניין של גזל, אך כנראה הרעיון הושרש במוחי. אני בחור שמאז ומעולם התרחקתי מאבק גזל כמטחוויו אש, כולל גזל שינה, ולפתע הרשיתי לעצמי. החתונה הגיעה. נכנסתי לחופה עם החליפה היוקרתית, הרגשתי כמו מלך... כל החברים החמיאו לי ואמרו: "שמעון, אתה אומר ועושה, מדבר ומקיים", מזל שלא המשיכו: "שכל דבריו אמת וצדק", כי החליפה הזו הייתה שקר, גזל ואי צדק אחד גדול. מהחופה צעדתי לחדר הייחוד, ורגע לפני שיצאנו מחדר הייחוד, אמרתי לרעייתי הטרייה שאני רוצה להחליף את החליפה היקרה ששכרתי, כי בריקודים ממילא אין לה כל חשיבות והיא יכולה להיחרס. יצאתי, החלפתי לחליפה אחרת, גם היא חדשה, הקפדתי להחזיר את החליפה למארז, חזרתי לחדר הייחוד ומשם יצאנו אל הריקודים. זו הייתה חתונה מושלמת. שמחה אין קץ, מזומנים רבים שבאו ושמחו, שמחת הבחורים הרקיעה

שחקים, ובסיום החתונה חשתי שהכל עבר חלק: נכנסתי לחופה בחליפה של "הביוקר", לא הזקתי לה, וכעת אחזיר אותה כפי שהבטחתי והכל יבוא על מקומו בשלום. ביום שלאחר החתונה שלחתי את אחי שילך לחייט, שיתיר את תפרי המכפלת וישיב את החליפה לחנות. אמרתי לו שיגיד למוכר כי אשתי אינה מעוניינת בחליפה ושאני מצטער. אחי הביט בי במבט מוזר. הוא לא אמר דבר, אבל ראיתי שהוא מבין הכל ואינו רוצה לומר לי דברי ביקורת. אני מוכרח לציין שאנו מה שנקרא "אחים בדם". מעולם לא רבנו, להפך, תמיד עורנו זה לזה וחיפינו זה על זה. בדיק כפי שהוא עשה כעת. בשבע הברכות הראשון שאלתי: "איך? הוא ענה: "הכל בסדר". "שם לבך" שאלתי. "שום דבר. לא אמר מילה. הכל בסדר. תשמח". ראיתי שלבו אינו איתי, אך הוא עשה הכל כדי להסתיר זאת. הוא לא ממש הצליח. ביום שלאחר מכן מצאנו זמן, רעייתי ואני, לפתוח את המעטפות.

לע"נ פנינה בת שמחה ז"ל
לע"נ שאול בן שלמה ומרים תירם ז"ל

פרשה וליקחה

ישנו מושג ידוע, "דעת תורה": "ושמרת לעשות ככל אשר יורוך", מתוך בטחון מוחלט כי "כל הנוטל עצה מן הזקנים אינו נכשלי". אותם תלמידי חכמים מאורי הדור, שכל מעייניהם בתורה הקדושה, מחשבתם מחשבת התורה, וקול ה מדבר מתוך גרונם. לא פעם עומדים אנו ומשתוממים להיווכח, כיצד הרחיקו ראות בהכוונותיהם, באיזו בהירות צפו את העתיד להתרחש, בהיות דעתם דעת תורה וכה וברורה.

הקדוש יבשר את הברכה, כיצד אברהם אבינו לארצה כנען, וישט ארצה כנען. ושאל הגאון הקדוש רבי סולימאן אוחנה זצ"ל, מגורי האר"י הקדוש זיע"א: מי גילה לו רז זה, מי הורה את הכיוון? מי התווה לו את הדרך? והתשובה: מעצמו ידע, כי דעתו דעת תורה היתה. "להודיעך כי עין ה' אל יראוי להולכים בדרך אמת, דרך ישר, לא יכשלו בה". אשרי השואלים בעצת גדולי התורה מהי הדרך אשר ילכו בה ומה המעשה אשר יעשו ומציייתים לדבריהם בלא היסוס. כי אנו בטוחים שזוהי "דרך אמת, דרך ישר, לא יכשלו בה"!

הקדשת העלון לרפואה, זיווג, ע"נ וכד'
052-6971199

לע"נ פנינה בת שמחה ז"ל
לע"נ שאול בן שלמה ומרים תירם ז"ל

לע"נ פנינה בת שמחה ז"ל
לע"נ שאול בן שלמה ומרים תירם ז"ל

לע"נ פנינה בת שמחה ז"ל
לע"נ שאול בן שלמה ומרים תירם ז"ל

זהו בהחלט בילוי מעניין ומרתק, בערך כמו לגרד לוטו, רק שכאן מדובר במאות כרטיסים... ובזכייה בטוחה... אתה מסתכל על השם, אומר: "מעניין כמה הוא נתן", פותח ואו משתאה: "הו, כל הכבוד לו, לא יאומן, תראי כמה נתן" או "יפה" או "בסדר" או "נו-נו", ובמקרים נדירים "שיהיה בריא" - מסתבר שהקמצנים גורפים את כל הברכות... ודאי לא חשבתם על זה... אני פתחתי, רעייתי עשתה רישום מסודר בכתב היד הנאה שלה, פרטי הנותן ואת הסכום. זה כדי שלהורינו יהיה מושג מה נתנו ידידיהם, גם בשביל לומד תודה וגם כדי שלא יהיה מצב שבו יתנו בשמחתו של אדם סכום פחות מכפי שנתן, או חלילה להפך... סיימנו את הרישום, סיכמנו, יצא סכום נאה ובשבע הברכות בערב העברתי לאבי את הרשימה, שיעשה העתק ויעביר לצד השני. אבי הביט ברשימה ונראה מוטרד. הוא עבר עליה שוב ושוב, ונראה היה שמשוהו אינו מוצא חן בעיניו. "מה קורה, אבא?" שאלתי. הוא ניסה להתחמק, אבל בסוף אמר: "אין כאן מתנה ממשולם. יכול להיות שהוא קנה משהו?" אתם צריכים לדעת ש"קנה משהו", זה במשפחה שלנו ביטוי הקרוב להשמצה, כשמדובר בשמחות לפחות, אלא אם ה'משהו' הוא מכונת כביסה או מייבש... "אבדוק", אמרתי, ובלב נורא כאב לי על אבא שמשולם קנה "משהו" במקום לשים צ'ק מכובד. משולם היה צעיר חסר כל כשאבא שלי פגש אותו, ומאז אבי דאג לו, חיתן אותו וקידם אותו בחיים ובפרנסה. משולם כיום בחור מסודר ואף למעלה מכך. לא שאבא שלי היה צריך את הכסף שלו, אבל ממנו, יותר מכולם, הוא ציפה. כשחזרנו, ישבנו עד מאוחר מאד לפתוח את המתנות. היו הרבה, אבל אחת מהן לא הייתה ממשולם. כלומר, הוא אפילו לא "קנה משהו". בשבע הברכות האחרון השתתף משולם. הוא נראה מוזר, נעץ באבי מבטים לא ברורים. אבי לא הבין מה הסיבה, לאחר שהסתובב סביבו זמן ממושך הוא פשוט ניגש לאבא שלי בנוכחותי ואמר: "תגיד, קיבלתם את המתנה שלי?" "הבאת מתנה?" שאל אבי. "בוודאי", אמר משולם. "אני נתתי מעטפה עם מזומן". "כבר נבהלתי", אמר אבי, ואבן ירדה מעל לבו, "חשבת שאתה כועס עליי או משהו". "גם אני לא הבנתי מה קורה", אמר משולם, "שמתי סכום מכובד, ונראה היה לי מוזר שאינך מגיב". "קודם כל, אני שמח שהגעת לברר, כעת נותר לחפש איפה זה", אמר אבי. "תגיד, יכול להיות שגנבו אותה מהכספת?" "לא", אמר משולם, "נתתי לכן שלך אישית לפני החופה, הוא הכניס את המעטפה לכיס של החליפה, ראיתי". כשהוא אמר את זה, כמו שאומרים, לפני המן חפוו... המן, במקרה הזה, הייתי אני. נזכרתי במדויק ברגע שבו הכנסתי את המעטפה לחליפה. זכרתי שהתפלאתי מדוע הוא אינו מניח בכספת, אבל הנחתי שהוא רוצה לתת אישית. שמתו ושכחתי. והחליפה... "לך הערב ופשוט תסתכל בחליפה, והכל יהיה כסדר", אמר אבי. "בסדר", אמרתי, אף שידעתי ששום דבר לא בסדר. החליפה הוחזרה לחנות, לאבי אין מושג על כך, ואיני הולך לספר לו... ובהנחתה

סופית, אמר משולם: "אל תזלזל, יש שם 6000 שקל במזומן..." כמו מרחוק שמעתי את אבי אומר: "אתה נורמלי...? הגזמת!..." אבל עליי זה נפל כמו קורנעל על הראש. אני יודע שלא תאמין. זה נשמע פנטסטי, אבל אלוקים עדי, הסכום שהניח משולם היה זהה כמדויק לסכום שנדרשתי לשלם על החליפה. והסיפור עדיין לא נגמר. למחרת נסעתי לחנות בשעת הפתיחה. אני אומר למוכר: "זוכר אותי?" "ודאי שאני זוכר", אמר. "אתה זה שנבהלת מחליפה ב-6000 ש"ח". "אז זהו, שלא", אמרתי, "חשבתי אולי בכל זאת לקנות אותה, אתה יכול להראות לי?" "חבל", אמר, "אתמול בצהריים קנו אותה, אבל אין בעיה, מחר תהיה חליפה זהה..." הרגשתי איך כולי מתערפל. "קנו אותה?" שמעתי את עצמי אומר. "כן, אבל אין בעיה, מחר תגיע אותה חליפה, אחד על אחד. אתה יודע מה? אנסה להביא אותה היום אחר הצהריים. מתאים לך?" "בסדר, נראה", אמרתי בקול נכאים, מבין שנגזר גורלי. הפסדתי 6000 ש"ח, וגם את החליפה המהודרת לא קניתי. "מגיע לי", הרהרתי. "פשוט מגיע לי". נפרדתי ממת לשלום והתחלתי ללכת, חושב מה אומר לאבי ולמשולם. איך הסתכנתי ככה? "היי, בחור", שמעתי את המוכר קורא. הסתובבתי. הוא עמד שם, ובידו ראיתי... מעטפה שמנה. "שכחת משהו בחליפה", אמר וצחק. "אל תדאג, קלטתי הכל כבר כשאחיק החזיר אותה. אני חייב לציין שהחזרת אותה במצב חדש לחלוטין". קשה לתאר את חוסר הנעימות שהרגשתי באותו הרגע. "האמת, לא ידעתי מה לעשות עם השישייה הזו", אמר המוכר. "החליפה אצלי, והבנתי שאמנם השתמשת בה לאירוע, אבל מה שלא עשית - לא מגיע קנס של שישייה על ערב אחד". שתקתי. "לאיזה אירוע היית צריך אותה?" "חחונה", אמרתי. "של מישהו מהמשפחה?" "שלי", אמרתי. "שלך... אז מגיע לך מזל טוב". "עזוב", אמרתי, "אני מרגיש כל כך רע". "בצדק", אמר. "אבל תשמע מה הולך לקרות. אני אקלף מהמעטפה הזו 600 שקלים בעבור השכרה, ואתן לך את המעטפה הזו. מתאים לך?" "לא", אמרתי בהחלטה פתאומית, "אני צריך לשלם על מה שעשיתי. תשאיר את השישייה אצלך, ואני אקח את החליפה. זה ילמד אותי לקח". הוא חשב מעט ואז אמר: "עזוב, אתה חתן צעיר, עשית טעות וגם שילמת עליה באי נעימות. בוא נעשה עסק, עשה כדבריי, קח את הכסף, אבל תספר את הסיפור הזה, בלי השם שלך כמובן, זה יעביר מסר. כך אראה את העניין כסגור". הוא נתן לי את הכסף, נפרדנו לשלום, והדבר הראשון שעשיתי הוא לכתוב את הסיפור הזה. מהתנהגות לא ישרה לא מרוויחים. נקודה. אמנם לא תמיד מבינים את זה מיד ובמקום כמוני, אבל העיקרון נשאר. אני בונה בית בישראל ויודע שמה שלא יקרה - יאה זה בית שילך בדרך התורה, ויהיה אמון על כללי ההלכה, היושר והצדק. מבחינתי, ההבנה הזו הייתה המתנה הגדולה ביותר שקיבלתי בחתונה. תרתי משמע.

אנשים מספרים על עצמם - חיים ולדר)

יש לכם סיפור מהחיים?

שלחו אלינו "יודעי בינה", ת.ד. 579 חדרה מדור עלון השבת. naort26@gmail.com

נקודה למחשבה

רבי דובער מרדושיץ

"...הגרוע שבעניות הוא – שהעני חושב שהעשירות תוציא אותו מהצרות..."

השאלות שלכם מבית הוראה "יודעי בינה"

"שאל את הרב" בהודעת SMS 052-7002757

שאלה: כבוד הרב איך יש אבלים בשעת הלוויה שהם מעוטפים בטלית גדול? הרי זה לועג לרש, ואיך את המת עצמו מכסים בטלית?
תשובה: כל המושג של "לועג לרש" נאמר שאין לאדם חי לעשות פעולות שמת אינו יכול לעשותן. ולכן אסור לאכול בפני המת, וכן אין ללכת עם ציציות מגולים בבית הקברות, ואמרו רבותינו ז"ל(ברכות דף יח עמוד א): לא יהלך אדם בבית הקברות ותפילין בראשו וספר תורה בזרוע וקורא, ואם עושה כן עובר משום (משלי י"ז) לועג לרש חרף עושהו!
ועי' רש"י (במסכת סוטה דף מג עמוד ב) שאסור לקרות ק"ש בארבע אמותיו של מת משום לועג לרש "שזה קורא וזה אינו יכול לקרות" - ועיקר הלעג שהחי עושה פעולה שהמת אינו עושה. אבל כאשר אף המת לבוש בטלית, אין כאן משום לועג לרש שהרי גם הוא לובש כמותם ואין לעג עליו בזה. ולגבי האבלים העטופים בטלית בשעת הלוויה (מנהג בני תימן): אפשר לומר כיון שנהגו בזה "לכבדו של מת", שהו "עטיפת הראש" שהיה בזמן התלמוד, אין כאן משום לועג לרש. ומטעם זה נהגו גם להספיד ולומר בפני המת "דברי תורה" אף שיש איסור לומר דברי תורה בפני המת, לא חששו בזה ללועג לרש, משום שדברי התורה נאמרים לכבודו של מת.

שאלה: מה למדו אבותינו, בני ישראל ושבט לוי לפני מתן תורה? הרי רק אחרי קריעת ים סוף היה קבלת התורה. ויש מקורות למה שהם למדו?
תשובה: אמרו רבותינו במסכת יומא (דף כח עמוד ב) מימיהן של אבותינו לא פרשה ישיבה מהם. היו במצרים - ישיבה עמהם, היו במדבר - ישיבה עמהם, אברהם אבינו זקן ויושב בישיבה היה, יצחק אבינו זקן ויושב בישיבה היה, יעקב אבינו זקן ויושב בישיבה היה. ועוד אמרו שם: אמר רב: קיים אברהם אבינו כל התורה כולה, שנאמר (בראשית כו) עקב אשר שמע אברהם בקלי וגו'. אמר רבא ואיתימא רב אשי: קיים אברהם אבינו אפילו עירובי תבשילין, שנאמר תורת - אחת תורה שבכתב ואחת תורה שבעל פה. מהרי"א שאבותינו אבות האומה עסקו בתורה אחד תורה שבכתב ואחד תורה שבע"פ. למרות שעדיין לא ניתנה תורה. ועוד מצינו במדרש (ב"ר פרשת ויגש פרשה צה) ואת יהודה שלח לפניו...להתקין לו בית ועד שיהא מורה בו דברי תורה ושיהיו השבטים לומדים בו. ...ללמדך שבכל מקום שהיה יעקב יושב היה עוסק בתורה כשם שהיו אבותיו. ע"כ.
ומהיכן למד אברהם את התורה? נחלקו החכמים במדרש (שם) רבן שמעון אומר נעשו שתי כליותיו כשתי כדים של מים והיו נובעות תורה, רבי לוי אמר מעצמו למד תורה, שנאמר (משלי יד) מדרכיו יושבע סוג לב ומעליו איש טוב ע"כ. ובבראשית רבה (פרשת חיי שרה פרשה סא) הביא זאת בסגנון אחר: ר' שמעון בן יוחאי אומר אב לא לימדו, רב לא היה לו, מהיכן למד אברהם אבינו את התורה? אלא זימן לו הקדוש ברוך הוא שתי כליותיו כשני רבנן והיו נובעות ומלמדות לו חכמה הה"ד אברך את ה' אשר יעצני אף לילות יסרוני כליותיי. ע"כ

*מקורות וביאורים לשאלות ניתן למצוא באתר המוסדות לשו"ת "שאל את הרב".

הצלחת מיכל איריס בת חמדה

כל הקודם זוכה

מאיר נכנס לסוכנות הדואר, לקח מספר והתיישב לחכות לתורו. המספר בפתק שלו היה 430, והאיש שקיבל שירות באותו זמן היה מספר 400. מאיר כבר התכונן לחכות חצי שעה עד ששלושים המספרים יעברו, אבל אז הבחין בפתק מקומט שהיה על המושב שלצידו. הוא פתח את קיפולי הפתק וראה שהמספר עליו הוא 405. הוא הבין שהפתק היה של אדם שהתייאש ולא חיכה לתורו, והשאיר אחריו את הפתק.

כאשר הגיע מספר 405, מאיר קם ממקומו וניגש לדלפק. 'היי, אדוני, הרגע הגעת, איך כבר הגיע תורך?' שאל אותו אחד הממתנים. מאיר אמר לאיש שהוא מצא את הפתק שמישהו השאיר וניגש במקומו. 'זה לא בסדר', אמר האיש. 'ברגע שהאיש ההוא הלך הוא הפסיד את תורו. עכשיו אתה תחכה כמו כולם, ותיכנס כשיגיע המספר שלך'. מי לדעתכם צודק?

השאלה משבוע שעבר

תיקון כללי

מנוע מכוניתו של משה התחמם באמצע הנסיעה. משה עצר את הרכב, הרים את מכסה המנוע וגילה שיש לו נזילת מים. הוא מיהר למוסך של מיקי חברו, השאיר את הרכב והודיע לו שיבוא לקחת את הרכב בצהרים. כשמיקי החל לבדוק את הרכב, התברר לו שחוף מנוזלת המים יש במכונית גם נזילת שמן וגם צרייה שבורה. הוא ניסה להשיג את משה בטלפון, אך הוא לא היה זמין. מיקי החליט לתקן את כל הבעיות שהוא מצא. תוך כדי עבודה הבחין מיקי גם שהידית שליד הנהג שבורה והחליט להחליף אותה. לסיום הוא סידר למשה את מכת הפח שהייתה לו בדלת האחורית.

כשמשה הגיע לקחת את הרכב, הוא נדהם לגלות שעליו לשלם 4000 שקלים על סדרת התיקונים. הוא לא הסכים לשלם ובא למיקי בכמה טענות. ראשית, הוא ביקש לתקן רק את נזילת המים ולא נזקים אחרים שאיתם הוא היה מצליח למשוך עוד זמן רב. שנית, החלפים שמיקי התקן לו היו חדשים, ואם הוא היה שואל אותו, הוא היה אומר לו להשיג חלפים מיד שניה, שהם זולים בהרבה. ושלישית, טוען משה, את הידית

ל"ט מלאכות

קושר

מְלַאכַת הַקּוֹשֵׁר היא אחת מל"ט מלאכות שבת, שהיו בשבט. במשכן, היו מקושים לסוג של דג בשם "חילוןין", כדי לצבוע בדמו את יריעות המשכן, כדי לרדוג אותו השתמשו ברשת דיג. רשת דיג עשויה מחוטים הקשורים זה לזה ולפעמים יש להחיר חלק מחקשורים כדי להוסיף לרשת אחרת, בה חסרים חוטים להשלמת הרשת, ומכאן גם מְלַאכַת הַמְתִּיר שהיא היפוכה של מלאכת הקושר.

א. כל קשר שמותר לקושרו בשבת, מותר גם לפותחו או לחותכו ואפילו בסכין, ואפילו במקום הקשר, וכל קשר שאסור לקושר, אסור לפותחו, מכל מקום מותר לחותכו שלא במקום הקשר, וכל הדברים הללו אין לעשות כן בפני עם הארץ.

ב. כל קשר שמותר להתירו, אם אי אפשר להתירו בקלות, אלא מרבים בטרחה, עדיף לחותכו.

ג. קשר מעשה אומן שדרך העולם לקיימו לעולם, אסור מן התורה לקושרו בשבת, אפילו אם דעת הקושר להתירו בו ביום, ואף לקושרו בקשר מעשה הדיוט אסור מדברי סופרים.

מעשה בית הדין

מאיר נכנס לסוכנות הדואר, לקח מספר והתיישב לחכות לתורו. המספר בפתק שלו היה 430, והאיש שקיבל שירות באותו זמן היה מספר 400. מאיר כבר התכונן לחכות חצי שעה עד ששלושים המספרים יעברו, אבל אז הבחין בפתק מקומט שהיה על המושב שלצידו. הוא פתח את קיפולי הפתק וראה שהמספר עליו הוא 405. הוא הבין שהפתק היה של אדם שהתייאש ולא חיכה לתורו, והשאיר אחריו את הפתק.

כאשר הגיע מספר 405, מאיר קם ממקומו וניגש לדלפק. 'היי, אדוני, הרגע הגעת, איך כבר הגיע תורך?' שאל אותו אחד הממתנים. מאיר אמר לאיש שהוא מצא את הפתק שמישהו השאיר וניגש במקומו. 'זה לא בסדר', אמר האיש. 'ברגע שהאיש ההוא הלך הוא הפסיד את תורו. עכשיו אתה תחכה כמו כולם, ותיכנס כשיגיע המספר שלך'. מי לדעתכם צודק?

ואת מכת הפח הוא בכלל לא התכונן לתקן אי פעם ועל זה הוא בוודאי לא צריך לשלם. האם טענותיו של משה צודקות?

תשובה בקצרה:

על תיקון נזילת השמן וכל מה שקשור לבטיחות ולפעילות המכונית, היה מותר למיקי לתקן ועל משה לשלם לו מחיר עבודה מלא.

את תיקון הידית שמשה לא התכונן לתקן בתיקון הנוכחי, הוא ישלם למיקי רק את עלות התיקון המינימלית. ואילו את תיקון מכת הפח, שהוא לא היה מתקן בעצמו אף פעם, הוא לא חייב לשלם למיקי בכלל.

תשובה בהרחבה:

בספרות ההלכה אנו מוצאים דיון במקרה דומה למקרה שלנו. מדובר באדם שנכנס לשדה חברו בלי למקרה שלנו. מדובר באדם שנכנס לשדה חברו בלי רשות, ונטע שם עצים. לאחר תקופה, כאשר העצים גדלו והשדה שווה כסף רב יותר, בא הנוטע אל בעל השדה ודרש את מחיר עליית הערך של השדה. בעל השדה אומר: 'אני מוכן לשלם לך רק כמה שעלו לך הניסיעות, אך לא את עליית הערך של השדה'. אך הנוטע אומר שהוא השביח את שדהו של בעל השדה, ובזכות ניסיעותיו היא שווה כיום יותר, ואת ההפרש הזה הוא דורש לעצמו. פוסק השולחן ערוך (חושן משפט סימן שע"ה) שאם זו הייתה שדה המיועדת לניסיעות, בעל הבית אכן חייב לשלם לנוטע את מלוא עליית הערך של השדה. ואולם אם זו אינה שדה המיועדת לניסיעות, ידו של הנוטע על התחנתנה, והוא יקבל את הסכום הנמוך מבין שתי האפשרויות: עלות הניסיעות או עליית ערך השדה. הסעיף ב' באותו סימן פוסק הרמ"א במקרה דומה אך שונה: אדם שנכנס לבית חברו שעומד לקרוס, ומתקן את הבית כדי שלא יקרוס. אולם הוא מוסיף עוד צבע ושיפוצים בדברים שאינם הכרחיים למניעת קריסת הבית.

כגון: ליטול להם ידים בשחרית החל מהמים הראשונים, וכן כסוי הראש, טלית קטן, וכדומה.

לתשומת לב: השאלות והתשובות נועדו אך ורק לעיון ולהיכרות עם הסיבות אך לא לשם פסיקת הלכה המצריכה ביורו של כל פרט לעומקו

זמרת הארץ

אבוקדו - לשמן האבוקדו פרופיל חמוצות שומן ייחודי, הוא עשיר בשומן חד בלתי רווי ומכיל כמות נמוכה של שומן רווי, ללא שומן טראנס. השמן מתאפיין בתכולה גבוהה של ויטמין E (טוקופרול) - נטיאוקסידנט (נוגד חמצון) רב ועוצמה המסייע במניעת מחלות לב והאטת תהליכי ההזדקנות. כף (15 מ"ל) שמן אבוקדו מספקת כ-20% מהצריכה היומית המומלצת לוויטמין E למבוגרים ועד 50% מהצריכה יומית המומלצת לילדים ובני נוער. השמן מכיל בטא סיסטרול התורם להפחתת ספיגת הכולסטרול במעי ומשמש נוגד חימצון התורם להקטנת כמות הרדיקלים החופשיים בתאים ולמניעת חימצון ה LDL וסוגי סרטן מסוימים. האבוקדו הוא אחד המזונות העשירים בלוטאין המוגדר משקפי ההגנה הפנימיים של הגוף. נוסף על תרומתו לבריאות העין, מקטין הלוטאין את הסיכון למחלות לב וכלי דם השילוב המנצל של רכיבים תזונתיים משובחים המרכיבים אותו תורם להפחתת הסיכון למחלות לב, סוכרת וסרטן, לחיזוק המערכת החיסונית, לשמירה על הבריאות ולטיפול העור. (יש להתייעץ עם רופאים)

לע"נ אהרן בן חיים ז"ל

לע"נ יונה בן אסתר ז"ל

